Влада - Радам !

ГОЛОС УКРАЇНИ

Газета Верховної Ради України

№ 215 (965) ♦ Субота, 12 листопада 1994 року ♦ Ціна договірна

Реалізація інтересів України — це стабільність у Європі і світі

З прес-конференції Голови Верховної Ради України Олександра Мороза

Див. стор. 2

Іслам Карімов проти євразійського союзу, але за економічну інтеграцію

Питання поглиблення двосторонніх взаємин, розвитку торгово-економічної співпраці, деякі міжнародні проблеми обговорювалися під час зустрічі Президента України Леоніда Кучми та Президента Узбекистану Іслама Карімова. 10 листопада також відбулася бесіда узбекистанського Президента з українським Прем'єр-міністром Віталієм Масолом. У міністерстві закордонних справ України провели переговори глави зовнішньополітичних відомств Геннадій Удовенко та Абдулазіз Камілов. Підписано програму співробітництва МЗС двох країн. У другій половині дня І.Карімов відвідав Інститут проблем матеріалознавства НАН. У Маріїнському палаці підписано спільні україно-узбекистанські документи: Декларацію про основні напрями економічного співробітництва, угоди про уникнення подвійного оподаткування доходів і майна, про торгово-економічне співробітництво на 1995 рік, військово-технічну співпрацю та в галузі культури. Після підписання, говорячи про співробітництво в рамках СНД, І.Карімов заявив, що він виступає за поглиблення економічних взаємин, але проти створення єдиного парламенту і уряду СНД як наддержавних структур, а також проти євразійського союзу. Його підтримав Л.Кучма, який наголосив, що вихід із складного становища — економічна інтеграція на благо всіх держав співдружності.

Учора відбулася спільна прес-конференція Л.Кучми та І.Карімова, на якій Президенти двох країн підвели підсумки проведених переговорів.

У Президії Верховної Ради України

10 листопада відбулося засідання Президії Верховної Ради України, на якому розглянуто перелік законодавчих актів, покликаних забезпечити правову основу економічних реформ. Було оцінено стан готовності деяких законопроектів до розгляду на пленарних засіданнях, внесено пропозиції щодо послідовності їх слухання.

Розглянуті інші питання державного життя країни.

Вів засідання Голова Верховної Ради Олександр Мороз.

У комісіях Верховної Ради України

Комісія з питань оборони і державної безпеки на засіданні у закритому режимі обговорила інформацію голови комісії Володимира Мухіна про експертні оцінки щодо позитивних і негативних наслідків приєднання України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 1 липня 1968 року. У ході принципового і всебічного аналізу поданих виконавчими структурами правових документів та експертних матеріалів, народні депутати вирішили продовжити розгляд зазначеного питання на засіданні комісії 15 листопада цього року.

Ігор МЕЛЬНИЧУК, капітан, прес-служба МО України

«Укрбат-2». Ротацію завершено

«Укрбат-2» — другий український спецбатальйон, що з квітня ц. р. входить до Сил ООН по підтриманню миру в колишній Югославії.

На долю батальйону випало немало складних іспитів: він першим увійшов до обложеного мусульманського анклаву в районі Горажде, зумів знизити напругу та інтенсивність бойових дій. Потім батальйон перекинули у сектор «Північ». Складний марш до містечка Гліна гірськими дорогами був настільки бездоганним, що керівництво АНПРОФОРА поставило дії українців у приклад усім миротворчим військам. Далі — служба на «чек-поінтах» між Хорватією та Сербською Країною, розмінування доріг, допомога біженцям. Підготовку українців високо оцінив командуючий сектором «Північ» польський бригадний генерал Хміль. А на початку листопада відбулась ротація Укрбату. Командир — полковник Г. Теліженко, підполковники В. Батюк, Є. Борщ, капітан А. Козир, старший лейтенант Ю. Прудкий, інші офіцери та солдати повернулися додому. Їхнє місце зайняли люди полковника М. Шпанка. Хай щастить їм у всьому!

На фото Олександра КЛИМЕНКА («Голос України»): наші сапери розміновують водяний млин під Гліною — сержант Ю. Гапончук, старший лейтенант А. Заліницький, молодший сержант І. Сеняк.

Детально про участь українських військових у операціях ООН у колишній Югославії читайте в наступних номерах «ГУ».

Передплата-95

«Голос України» в 1995 році виходитиме п'ять разів на тиждень обсягом удвічі більшим, ніж будь-яка з українських газет — тричі на 16, двічі на 8 сторінках і при цьому коштує:

на півроку — 198 тис. крб.,
на квартал — 99 тис. крб.,
на місяць — 33 тис. крб.

«Голос України» виходить українською (індекс 60955) та російською (індекс 60997) мовами.

«Голос України» проводить для своїх передплатників-95 лотерею. Розігруватимуться найрізноманітніші товари: телевізори, меблі, магнітофони, закордонні путівки, грошові призи і т. ін. І все це завдяки нашим спонсорам (перші 18 ми вже назвали у попередніх номерах):

19. АТ виробничо-торговельній фірмі «Сіверянка» (гумові човни), президент Олександр Лавренюк.

20. Трускавецькому базовому санаторію «Каштан» (путівка до санаторію), головний лікар Адам Гела.

21. Мукачевській лижній фабриці (лижі), генеральний директор Володимир Данчевський.

22. Закарпатському концерну «Карпати» (мікрохвильова піч), генеральний директор Олег Ямалов.

23. Закарпатській фірмі «ВІЖИБУ» (пухові хустки), президент Юрій Гецко.

☞ *24. ....*

Шановні добродії! Під час передплатної кампанії, жовтень-листопад, тут може міститися і назва вашої фірми чи підприємства. Пропозиції за телефонами: 446-72-63, 441-89-95.

Друзі, ви станете учасниками розіграшу нашої лотереї за умови, якщо передплатите «Голос України» на півроку.

Затим надсилаєте до редакції листівку з поміткою «Лотерея «ГУ-95», де вказуєте: прізвище, ім'я, по батькові, домашню адресу, номер поштового відділення, яке оформило передплату.

Розіграш лотереї — в січні 1995 року.

Друзі! Стежте за газетою. Щономера в нас збільшуватиметься асортимент товарів для розіграшу лотереї.

Реалізація інтересів України — це стабільність у Європі і світі

Як уже повідомлялося, на запрошення керівництва Парламенту Королівства Бельгія з офіційним візитом у цій країні побувала делегація Верховної Ради України на чолі з Олександром Морозом. Позавчора Голова Верховної Ради Олександр Мороз дав прес-конференцію для українських і зарубіжних журналістів, під час якої докладно розповів про результати візиту. Зокрема, у вступному слові він наголосив, що головною метою поїздки до Бельгії було, так би мовити, подолання стереотипів незнання України європейською спільнотою. А що це так, не залишається ніяких сумнівів. Наприклад, Голові Верховної Ради України під час дискусії з членами Комісії у закордонних справах Європарламенту доводилося переконувати політиків у тому, що Україна — в центрі Європи, а не за Уралом, як вони вважають.

Далі Олександр Олександрович та голови комісій Верховної Ради, котрі брали участь у поїздці до Бельгії, Борис Олійник і Володимир Сторіжко, відповіли на ряд запитань представників засобів масової інформації, які дещо виходили за рамки теми прес-конференції.

— Ми опинилися в ситуації, схожій на ту, що була в Німеччині після другої світової війни. Її виводили з кризи за допомогою плану Маршала. А як виходитиме з кризи Україна?

— Власне кажучи, заходи, до яких вдаються сьогодні Президент, уряд і Верховна Рада, дещо нагадують цей план, окрім одного — ми не одержали багатомільярдних кредитів і в нас немає окупаційної армії. Якщо перше було б не зайве, то без другого краще обходитися. А коли серйозно, то, безперечно, слід посилити мотивацію до праці, а також здійснити цілий комплекс заходів, у тому числі й під час проведення грошової реформи.

— Учора було помітно, що ви відстоювали позицію не зупиняти тимчасово дію постанови Кабінету міністрів щодо підвищення цін і зарплати. У той же час у проекті постанови Президії Верховної Ради зазначено, що рішення уряду не обгрунтоване, порушує конституційні права громадян. Чи немає тут якихось розбіжностей?

— Ні, немає. Тимчасово зупинити дію постанови уряду було б нерозумно. Адже Верховна Рада не має в своєму арсеналі механізмів для забезпечення контролю над ситуацією, коли вже спрацювало дев'ять постанов з підвищення заробітної плати, коли ціни почали зростати в багатьох регіонах різними темпами, коли на місця передано значні права щодо регулювання цін. У таких умовах ставити бар'єр дії постанови — означає внести дисонанс у процеси, що розпочалися. Водночас це означало б дати можливість нажитися тим, хто має відношення до розподілу. А для більшості населення жодного виграшу не було б.

— Чи досягнуто якихось принципових домовленостей щодо фінансової допомоги Європарламенту Україні?

— Під час перебування в Бельгії розглядали і це питання. Але слід врахувати, що ця інституція безпосередньо не відповідає за фінанси. Європарламент може лише сприяти виділенню їх. Проте допомогу обставляють таким парканом попередніх умов, що інколи викликає подив. І одна з них пов'язана з експлуатацією ЧАЕС. Це питання, безперечно, порушуватимуть і в наступних переговорах. Однак я переконаний, що станція функціонуватиме й надалі, бо іншого виходу немає.

— Дедалі чіткіше видно деякі розходження між Президентом України і значною частиною парламенту в питаннях економічних реформ. Як ви вважаєте, що буде, якщо Верховна Рада все-таки прийме рішення про зупинення останньої постанови уряду? І друге. Якщо Крим обмежиться лише відомим зверненням до Верховної Ради і не внесе змін до своєї Конституції, за яке рішення ви особисто голосуватимете?

— Вважаю, що розходження обмежується тактичними поглядами на проблему виходу з кризи. Кримське питання розглядатиметься в контексті тих рішень, які прийме Верховна Рада Криму.

— Під час свого першого виступу в парламенті ви висловили думку, що Україна програла третю світову війну у складі Радянського Союзу...

— Я не відмовляюся від цієї тези, бо це справді так. Однак закінчення холодної війни не додало стабільності в Європі. Ми сьогодні є суб'єктом міжнародного права і маємо будувати свою політику на засадах стабільності, миру й злагоди. Під час зустрічі в НАТО його керівництво з розумінням поставилося до наших ініціатив щодо локальних зон миру, локалізації регіональних конфліктів, застосування військових формувань тощо.

— Чи не могли б ви уточнити умови надання фінансової допомоги Україні?

— У нас ішла розмова в Європарламенті щодо прискорення ратифікації угоди про партнерство та співробітництво України з державами—членами ЄС. Ми одержали підтвердження того, що керівництво Європарламенту сприятиме ратифікації угоди. У свою чергу ми запевнили, що найближчим часом цю угоду буде ратифіковано і Верховною Радою України. Слід зазначити, що процедура ратифікації, особливо у Бельгії, досить складна, і минає не менш як півроку, доки документ буде розглянуто. А слід врахувати ще 11 держав. Тому досягнуто принципової домовленості: працювати за тимчасовою угодою, яка фактично не відрізняється від постійної, але має значно простішу процедуру реалізації.

— Відбулося підвищення цін і зарплати. Змінилася вона і в депутатів, і у вас. Скільки тепер отримує, наприклад, Голова Верховної Ради?

— Мені нарахували 12 мільйонів заробітної плати. Розписавшись у відомості, я водночас написав, що прошу внести на розгляд Верховної Ради пропозицію про оподаткування зарплати всіх депутатів. Тож введення цієї норми прирівнює мій доход до зарплати підполковника. Я одержуватиму більш як 8 мільйонів карбованців.

— Чи вдалося делегації «прорубати вікно» у Європу? І друге запитання: ви — Голова Верховної Ради і водночас лідер Соціалістичної партії. Чи не заважатиме це вам стати над інтересами партійними, якщо доведеться, наприклад, розглядати питання щодо подій 7 листопада на Хрещатику?

— Вважаю, що «вікно» в Європу ми «рубали» добросовісно і розширили до оптимальних меж.

Щодо подій 7 листопада, я не аналізуватиму їх. Лідерство у партії не заважає мені стати над ними, бо я завжди давав, даю і даватиму об'єктивну оцінку всьому.

— З Україною, так би мовити, розмовляли вже з допомогою батога й пряника, коли ставили питання про ядерну зброю. У якому ключі велася розмова під час відвідин Бельгії?

— До компетенції нашої делегації не входило узгодження питань Договору про нерозповсюдження ядерної зброї. Але проблему порушували буквально під час кожної зустрічі. Наша делегація підкреслила, що Україна не буде перешкодою для пролонгації Договору. Три комісії Верховної Ради, для яких це питання є профільним, позитивно розглянули його. Тому, на мій погляд, його розгляд Верховною Радою завершиться ратифікацією Договору. Коли це станеться? Завтра, післязавтра, у грудні — великого значення немає.

— Ви прихильник того, що земля не може бути товаром...

— На сьогодні маємо різні форми власності. У тому числі й на землю. Однак вважаю, що нею має розпоряджатися той, кому вона по праву належить. Тобто народ України.

— Ваше ставлення до переходу Компартії і її фракції у ВР у жорстку опозицію до урядових структур і їх останніх рішень?

— На мою думку, комуністична фракція не є в жорсткій опозиції до влади. Це підтвердили результати багатьох голосувань.

— У зверненні Президента до парламенту сказано і про потребу прийняття закону про опозиції. Коли і хто його розроблятиме? І ще одне. Ваші колеги в парламенті не носять депутатські значки. Чим це пояснити?

— Закон внесуть, очевидно, ті, хто має право на це, як суб'єкт законодавчої ініціативи. Наприклад, ті, хто вважає себе опозицією, хоча на сьогодні склалася ситуація, коли кожна фракція вважає себе такою. Щоправда, незрозуміло, до кого вони перебувають в опозиції. Щодо депутатського значка, то, вважаю, що парламентарія мають впізнавати не по ньому, а за справами.

— Багато депутатів Верховної Ради минулого скликання провели чимало часу за кордоном. Для нас залишається таємницею бюджет Верховної Ради і кошти, передбачені на закордонні поїздки. Чи готові ви сьогодні сказати, скільки коштів використає на них Верховна Рада цього року?

— У нас справді інколи виникає ситуація, що група депутатів, невідомо ким відібрана, ким профінансована, виїжджає раптом то у закордонне відрядження, то на навчання. Проте якщо ці поїздки і не фінансовані Верховною Радою чи з бюджету держави, всі вони відтепер погоджуватимуться з керівництвом парламенту.

Мене взагалі дивує ситуація, коли, наприклад, у Києві проводиться міжнародна конференція з проблем Криму, а її ініціатором є представник іншої держави. Цікаво, як поставилися б, наприклад, Сполучені Штати Америки до того, що Борис Олійник проводитиме конференцію з проблем Каліфорнії у Вашингтоні. Це щонайменше було б смішно. А в нас збираються люди зі всього світу і обговорюють питання, яке стосується передусім України.

— Західні країни наполягають на тому, щоб меморандум про гарантію безпеки України було підписано після ратифікації Договору про нерозповсюдження ядерної зброї. Як ви ставитеся до цього?

— Беручи участь у таких переговорах, я ніде не відчув безпосереднього зв'язку між цими діями.

Василь ТУГЛУК.

Продиктовано в номер

Міст на африканський континент

На запрошення уряду Республіки Гвінея в столиці цієї країни Конакрі побувала урядова делегація України під керівництвом віце-прем'єр-міністра Володимира Плітіна. До її складу входили представники Кабінету міністрів України, заступники міністрів України — закордонних справ, промисловості, зовнішніх економічних зв'язків, а також група українських бізнесменів. Метою візиту було надання нового імпульсу розвиткові взаємовигідного партнерства і співробітництва між Україною і Республікою Гвінея, створення для цього відповідної політико-правової бази.

Делегація передала Президентові Республіки Гвінея Лансане Конте послання Президента України Леоніда Кучми з пропозицією відвідати нашу країну з офіційним візитом у будь-який сприятливий для нього час. Запрошення було з задоволенням прийнято.

Оцінюючи підсумки першого візиту української делегації до Гвінеї на такому рівні, Володимир Плітін підкреслив: враховуючи наявність лише одного посольства нашої країни на африканському континенті, візит в цю країну слід розглядати як своєрідний міст для виходу України на місткі африканські споживчі ринки.

Десантники приймали міністра

Віце-прем'єр-міністр і міністр оборони України Валерій Шмаров здійснив робочу поїздку у Прикарпатський військовий округ. Він відвідав навчальний центр аеромобільних військ. Міністра супроводжували начальник Генерального штабу Збройних Сил, перший заступник міністра оборони України генерал-полковник Анатолій Лопата та голова Львівської обласної Ради народних депутатів Микола Горинь.

Керівник військового відомства заслухав доповідь начальника навчального Центру полковника Михайла Коваля про хід учбового процесу та організацію бойової підготовки. Валерія Шмарова цікавили всі аспекти життя та служби воїнів-десантників: як їх забезпечують спеціальним спорядженням, якої воно якості, як десант взаємодіє з іншими родами військ тощо.

Шахтарі погрожують страйком

До сутінок радилися 10 листопада представники трудових колективів вугільних підприємств регіону на своєму зібранні, що відбулося у Донецьку й пройшло під патронажем незалежної профспілки гірників. Посланці близько 15 виробничих об'єднань Донеччини, Луганщини та Дніпропетровщини постановили оголосити з 10 листопада передстрайковий стан на всіх вугільних підприємствах. Утворено робочу комісію, яка в понеділок має прибути до Києва на переговори із урядом та Президентом. Нині пакет шахтарських вимог містить лише два пункти: відновити пріоритет в оплаті праці робітникам вугільної промисловості по відношенню до інших галузей промисловості України; скасувати рішення про створення міністерства вугільної промисловості України. В разі невиконання цих вимог шахтарі погрожують розпочати із першої зміни 21 листопада безстроковий страйк із зупинкою всіх робіт. І все ж гірники плекають надію на задовільний результат переговорів у Києві.

«Всі ми діти твої, Україно»

Під такою назвою проходили свята національних культур у багатьох містах і селах України, а Дні української культури — в Росії, Білорусі, Литві та Естонії, Придністров'ї й інших місцях, куди на запрошення українських громад приїздили творчі колективи. І мистецтво вершило те, що часом заважко піддається волі політиків — пробуджувався інтерес до національних першоджерел тих меншин, що проживають в Україні, люди глибше стали розуміти, що національно-культурне відродження Батьківщини-то духовний здобуток усіх.

Завершиться фестиваль у Києві святом дітей та юнацтва, що відбудеться у Палаці культури «Україна» 13 листопада о 16.00.

Сумні пошуки у фортеці

Пошуки останків німецьких солдатів та офіцерів, які загинули і поховані в Кіровограді, розпочалися на валах фортеці святої Єлизавети. Здійснює їх філія міжнародної організації «Народна спілка Німеччини», представники якої приїздили влітку до степового міста. Вони планують перенести останки до центрального некрополя, що розміститься в Києві. Місцева влада пропонує організувати німецьке кладовище в Кіровограді, оскільки в архівах ФРН збереглися документи на похованих в області 18 тисяч вояків вермахту. На фортечних валах, за деякими даними, поховано майже півтори тисячі німців, а в області — близько ста тисяч.

Ірак визнав суверенітет Кувейту

В Багдаді відбулося надзвичайне засідання Національної ради (парламенту) країни, на якому депутати розглянули питання про визнання Іраком суверенітету Кувейту та його кордонів. Це дві основні вимоги Ради Безпеки ООН для зняття оголошених проти Багдада санкцій.

Як повідомили інформаційні агенції, Національна рада Іраку проголосувала за визнання незалежності та кордонів Кувейту. Майже відразу по цьому Рада революційного командування, очолювана С. Хусейном, яка править в Іраку, також оголосила, що «Ірак визнає суверенітет держави Кувейт, його територіальну цілісність та політичну незалежність». У її заяві також сказано, що «Ірак відповідно до резолюції 833 РБ ООН визнає міжнародні кордони між Республікою Ірак та державою Кувейт, встановлені демаркаційною комісією ООН».

Студенти знов голодуватимуть?

Українська студентська спілка оприлюднила заяву, в якій, з посиланням на поінформовані джерела у Міністерстві освіти, говориться: «Кабінет міністрів України планує найближчим часом затвердити постанову «Про введення в дію положення про порядок надання учням і студентам пільг на проїзд залізничним, водним, автомобільним та міським (крім таксі) транспортом».

Згідно з цим положенням, планується відмінити пільги на проїзд студентів у всіх видах міжміського транспорту протягом навчального року, залишивши пільгову ціну на проїзд лише двічі на рік. При цьому планується ввести безглуздий бюрократичний механізм користування цими пільгами: студентам доведеться купувати квитки за повну вартість, а потім вимагати відшкодування половини їх вартості у своєму навчальному закладі.

Ми змушені констатувати той факт, що введення в дію даної постанови украй боляче вдарить по інтересах студентів і може призвести до небажаного соціального вибуху».

Переслідувані вогнем

Сухумський абхазький драматичний театр імені Чанба майже повністю згорів під час пам'ятних боїв у цьому місті. Нині актори-сухумці приїхали на гастролі до Києва і повинні були виступати на сцені театру імені Франка. Треба ж такому статися — тут теж де не взялася пожежа, тож гастролі перенесли у приміщення консерваторії. Відкриваючи гастролі, гості показали виставу «Махаз» за Ф. Іскандером. На якості вистави згадані незручності не позначилися — киянам запропонували театр, не зіпсований ані «чорнухою», ані зайвим психологізмом чи модною авангардовістю.

Парламентська хроніка

Питання щодо Компартії на цій сесії ставитися більше не буде

Денне і вечірнє засідання 10 листопада

Під час денного засідання депутати продовжували обговорення проекту закону України «Про транспорт». Після того, як доповідач — голова постійної Комісії з питань паливно-енергетичного комплексу, транспорту і зв'язку Олександр Кожушко — відповів на численні запитання, Закон України «Про транспорт» було прийнято.

Далі на розгляд сесії було запропоновано проект Закону України «Про внесення змін і доповнень до Закону «Про плату за землю» та Земельного кодексу України». Доповідав заступник голови постійної Комісії з питань агропромислового комплексу, земельних ресурсів і соціального розвитку села Володимир Олексієнко. Плата за землю запроваджується з метою раціонального використання і охорони земель, зазначив він, але дуже часто ці кошти використовувалися не за призначенням. Щодо пропозицій від міністерств та відомств, то у них в основному йшлося лише про розширення переліку пільговиків. Тому, щоб утримати перелік у якихось рамках, запропоновано, щоб плату за землю вносили майже всі, а щодо винятків, то це питання потребує чіткої відповіді. Проте виявилося, що, скажімо, за один гектар землі житель Черкаської області платитиме 20 тисяч карбованців на рік (за станом на 1 листопада), тож головуючий Олександр Мороз зазначив, що земля — наше найбільше багатство, а тому плата за землю має бути достатньою для відновлення земельних ресурсів.

Свій варіант стягнення плати за землю запропонував Ігор Юхновський. Він, зокрема, зазначив, що в даному разі невідомо, звідки взялася ота цифра — 20 тисяч. Чи не в кожній сільській Раді існує карта грунтів, з якої видно, що це за грунт та яка його середня врожайність. Відтак маємо можливість, керуючись цим, встановлювати реальну плату за землю, яка не повинна перевищувати третину прибутку, що може бути отриманий з цієї землі.

Зважаючи на ряд запитань, що виникли під час обговорення, сесія вирішила відправити даний законопроект на доопрацювання.

Вечірнє засідання розпочалося з розгляду питання про висновки комісій щодо голосування за проектом постанови Верховної Ради України «Про Укази Президії Верховної Ради України про тимчасове припинення та заборону діяльності Компартії України». Після того, як від Комісії з питань регламенту, депутатської етики та забезпечення діяльності депутатів виступила секретар комісії Валентина Завалевська, від Комісії з питань правової політики та судово-правової реформи її голова Володимир Стретович і свою особисту думку висловив голова Комісії з питань регламенту, депутатської етики та забезпечення діяльності депутатів Петро Шейко, головуючий Олександр Мороз, зазначивши, що це питання обговорено всебічно, а тому не потребує додаткового обговорення, поставив його на голосування. За прийняття постанови проголосувало лише 144 депутати. Головуючий запропонував проголосувати ще раз, мотивуючи це тим, що деяким депутатам заважали висловити свою думку. Проте і за другим разом постанова не набрала необхідної кількості голосів (за — 189), і Олександр Мороз перейшов до іншого питання, зазначивши, що на цій сесії дане питання вноситься на розгляд більше не буде. Після невеликої перерви сесія відновила роботу, але фракція комуністів залишила зал засідань. Втім, це не вплинуло на роботу сесії, і після того, як трохи вляглися пристрасті, депутати ратифікували Угоду про партнерство і співробітництво між Україною та Європейським співтовариством, прийняли постанову «Про порядок введення в дію Закону України «Про відповідальність підприємств, їх об'єднань, установ та організацій за порушення у сфері містобудування», ратифікували Договір між Україною та Республікою Молдова про правову допомогу та правові відносини у цивільних та кримінальних справах і Конвенцію про правову допомогу і правові відносини у цивільних, родинних та кримінальних справах.

Сергій ЛАВРЕНЮК.

Настане порядок — підуть реформи

Ранкове засідання 11 листопада

Спочатку представники фракцій і груп виступили із заявами з приводу того, що Верховну Раду втягнено у політичний розбрат. В результаті обміну думками було запропоновано винести на розгляд нинішньої сесії проект постанови ВР на мораторій політико-ідеологічних питань до травня. Група «Реформи» від імені трьох фракцій («Реформи», «Державність», «Рух») внесла пропозицію щодо відсторонення О. Мороза від ведення засідання парламенту на два дні. Обидві пропозиції за підсумками голосування не пройшли. Щодо скасування указів Президії ВР про тимчасове припинення і заборону діяльності КПУ—КПРС, — це питання на даній сесії поки що не розглядатиметься. Після того народні депутати перейшли до розгляду проекту постанови ВР «Про заходи щодо стабілізації роботи підприємств вугільної промисловості», з яким виступив віце-прем'єр-міністр України А. Дюба. Проектом постанови передбачено звільнити вуглевидобувні та вуглезбагачувальні підприємства від сплати боргів станом на 1 серпня 1994 року, а також надати їм відстрочку до 1 грудня цього року щодо сплати податку на доходи підприємств та організацій по заборгованості та авансових внесках.

Такі заходи допомогли б стабілізувати вугільну промисловість, збільшити внески до фондів — соціального страхування, пенсійного та сприяння зайнятості населення.

Йдеться не про перерахування живих грошей вугільній галузі, яких нема в природі, а про звільнення галузей від боргів з оподаткування. Також у ході обговорення було наголошено рядом депутатів на тому, що запропонована постанова торкається певних статей державного бюджету. В результаті документ з деякими поправками було прийнято як закон.

На денному засіданні депутати прийняли постанову про увільнення від обов'язків суддів обласних судів, а постанову про призначення на посади членів Верховного Суду України не прийнято. Обговорювали в другому читанні проект постанови про інформацію Кабінету міністрів про зміну цінової політики. Однак це питання було згодом знято з обговорення. У зв'язку з прийнятим Верховною Радою Криму зверненням до Президента, до Верховної Ради України розгляд питання про невиконання доручення Верховної Ради України парламенту Криму про приведення Конституції Автономної Республіки Крим у відповідність з Конституцією України перенесено на наступний тиждень.

Потім пролунали депутатські запити.

Сесія продовжить роботу 15 листопада.

Людмила БАРАНЕВИЧ.

Інтерв'ю в кулуарах

Розгляд 733-ї Постанови Кабінету міністрів від 20 жовтня, що передбачає лібералізацію цін і деяке підвищення зарплат, стипендій, пенсій, усе ще не знятий з порядку денного Верховної Ради. Обговорення постанови триває і в кулуарах парламенту.

Валерій ЧЕРЕП, народний депутат України, фракція «Центр»:

— Особисто я підтримую доповідь Президента України Леоніда Кучми, що стала ідеологією виходу економіки нашої держави з кризи. Але щоб упровадити ідеологію, необхідно багато нормативних документів, зокрема пакет законів з урегулювання податкової системи, яка сьогодні не працює на товаровиробника, доповнення до закону про власність, більш чітке відпрацювання механізму приватизації. Щодо цього уряд працює занадто повільно. На розгляд ВР поки що запропоновано 733-у постанову, яка спричинила дискусію. Уникнути підвищення цін в умовах спаду виробництва, зростання цін на енергоносії — неможливо. Але вирішувати цю проблему треба інакше. Особисто я наполягав, і це питання вже внесено до порядку денного сесії, на ухваленні закону про працю, де буде чітко визначено, скільки держава закладає на комунальні послуги, плату за житло, які передбачено дотації для інвалідів і малозабезпечених. Тобто необхідно спочатку здійснити всі заходи щодо захисту людей, а потім впроваджувати лібералізацію цін.

Василь ЧЕРВОНІЙ, народний депутат України, фракція Народного Руху України:

— Я голосував за програму Президента, оскільки в основному вона збігається з програмою НРУ. Але реформи, які ми хочемо проводити в Україні, не можуть здійснюватися безболісно. Ми проти того, щоб у діяльність уряду втручалися щотижня і заслуховували його роботу на сесії ВР. Підготовка до слухання у ВР займає кілька днів, потім — кілька днів дискусія у парламенті. А коли ж урядові працювати? Ніщо, крім втілення у життя, згідно з програмою, конкретних заходів, не може врятувати Україну. Якщо голова Нацбанку Віктор Ющенко обіцяє, що завдяки 733-ій постанові за три тижні він відзвітує про зниження інфляції, то можна набратися терпіння і почекати ці кілька тижнів.

Віктор БРИТ, народний депутат України, «Соціалістична фракція»:

— Як на мене, треба тимчасово зупинити дію згадуваної постанови, хоч наші економісти намагаються довести, що це призведе до тяжких наслідків: вже виплачено нові заробітні плати, стипендії, пенсії. Але вважаю, що все можна врегулювати. Нові ціни зовсім не відповідають новій заробітній платі. Також вважаю, що людина, яка винна у появі цієї постанови — міністр економіки Роман Шпек, повинна піти зі своєї посади. І у цьому я підтримую фракцію «Комуністи України».

Інтерв'ю записала Наталя ФІЛІПЧУК.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про призначення В.Полтавця міністром вугільної промисловості України

Призначити **Полтавця** Віктора Івановича міністром вугільної промисловості України.

Президент України Л. КУЧМА.

м.Київ, 10 листопада 1994 року.

ПОЛТАВЕЦЬ Віктор Іванович

Народився 28.06.1937 р. у м.Артемівську Донецької області. Вищу освіту здобув у Дніпропетровському гірничому інституті. За фахом — гірничий інженер-шахтобудівник.

Пройшов трудовий шлях від гірничого майстра до генерального директора виробничого об'єднання «Лисичанськвугілля» (Луганська область). У 1986—87 роках — заступник міністра вугільної промисловості УРСР. Згодом — начальник Ворошиловградського головного територіального управління вугільної промисловості, а після завершення службового відрядження до В'єтнаму — начальник відділу технології та механізації гірничих робіт Держвуглепрому України.

З 1992 р. — генеральний директор виробничого об'єднання «Луганськвугілля».

Одружений. Має двох дорослих синів.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про увільнення С.Янка з посади першого заступника голови Державного комітету України по вугільній промисловості

Увільнити **Янка** Станіслава Васильовича з посади першого заступника голови Державного комітету України по вугільній промисловості у зв'язку з виконанням ним повноважень і функцій народного депутата України на постійній основі.

Президент України Л. КУЧМА.

м.Київ, 9 листопада 1994 року.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Про увільнення М.Сургая з посади голови Державного комітету України по вугільній промисловості

Увільнити **Сургая** Миколу Сафоновича з посади голови Державного комітету України по вугільній промисловості у зв'язку з виконанням ним повноважень і функцій народного депутата України на постійній основі.

Президент України Л. КУЧМА.

м.Київ, 9 листопада 1994 року.

Крим: постанову ВР України не виконано. Що далі?

Як відомо, до 1 листопада ВР Криму зобов'язана була привести Конституцію і законодавство автономії у відповідність із Конституцією й законами України — згідно з постановою українського парламенту від 22 вересня «Про політико-правову ситуацію в Автономній Республіці Крим». І от президія ВР Криму виносить питання на пленарне засідання парламенту. Однак стало відомо, що найчисленніша фракція — «Росія» — діаметрально змінила свою позицію: запропонувала відмовитися від будь-яких поправок до конституції автономії (на чому, до речі, ще кілька днів тому наполягала) і обмежитися лише прийняттям звернення до Президента і ВР України.

Така постановка питання викликала обурення фракцій «Курултай», «Республіка», «Аграрій» і «Крим». Частина депутатів відмовилася реєструватися, і сесія так і не відбулася. 5 листопада на засіданні президії ВР Криму було прийнято звернення до Президента і ВР України з проханням продовжити переговорний процес.

10 листопада на сесію прибуло 90 із 98 депутатів, але зареєструвалося лише 54. Фракції «Росія» і «Росія — Єдність» висловилися категорично проти внесення поправок та змін до законодавчих актів автономії. У свою чергу фракція «Курултай» наполягала на приведенні законодавства Криму у відповідність із законодавством України. Але все ж звернення ВР Криму до Президента і ВР України було прийнято (за — 51, проти — 1, утримались — 2). В ньому, зокрема, стверджується, що парламент автономії, відновивши конституцію від 6 травня 1992 р., начебто «виконав волю кримчан» (проти цього відновлення, до речі, виступав президент Республіки Крим Ю. Мешков). Кримські парламентарії звернулися до Президента і ВР України з пропозиціями: дати можливість депутатам ВР Криму взяти участь у процесі створення Конституції України, «тим самим практично приступити до узгодження наших основних законів»; розпочати переговори з укладення великомасштабного договору між Україною і Республікою Крим. Пропонується також укласти ряд угод щодо розмежування власності між Україною і Кримом. І ще одне. Депутати вважають за необхідне участь кримської делегації в підготовці та укладенні великомасштабного договору між Росією й Україною.

Останнім часом депутати фракцій «Росія» і «Росія — Єдність» в інтерв'ю журналістам, на засіданнях своїх фракцій стверджували, що коли навіть Верховна Рада України припинить повноваження Верховної Ради Криму і призначить на півострові нові вибори, сесії проводитимуться. У зв'язку з цим найчастіше називався Севастополь — база Чорноморського флоту. Якщо взяти до уваги, що голова ВР Криму, голова Республіканської партії Криму — партії «Республіканський рух Криму» Сергій Цеков неодноразово підкреслював, що очолювані ним партія і «движение» ніколи не відступляться від кримсько-російської ідеї, стає зрозуміло: проросійські депутати кримського парламенту намагаються будь-що погіршити ситуацію. Тим більше, що С.Цеков разом із групою депутатів збирається в Москву на парламентські слухання в Державній Думі РФ про статус Криму, Севастополя та Чорноморського флоту, які мають відбутися 15 листопада. Спостерігачі вважають, що Україна у зв'язку з обстановкою в Криму повинна діяти більш рішуче і, насамперед, прийняти закон про право кримськотатарського народу на самовизначення на своїй території, вибивши цим самим грунт з-під ніг різного роду сепаратистів та шовіністів. Що ж до кримських татар, то їхні лідери на своїх з'їздах, конференціях і просто в інтерв'ю неодноразово заявляли, що бачать Крим лише у складі України. Власне, це ж підтвердила і фракція «Курултай» у ВР Криму.

Олександр ПІЛАТ.

Володимир САВЦОВ, «Голос України»

Берлінська стіна проходила через наші душі

Думка оглядача

Ви можете собі уявити, щоб водночас плакала від радості ціла країна? Навіть дві, бо йдеться про ФРН та НДР. Я бачив цей вибух щастя, ейфорію рівно п'ять років тому — коли впала Берлінська стіна. Ні, в ті дні вона ще загрозливо нависала над містом, але бетонні брили з обох боків окупували берлінці, які сміялися, витирали сльози і танцювали на гребені стіни у світлі імпровізованих феєрверків.

Це була справді епохальна подія, яка значною (якщо не вирішальною) мірою вплинула на становище в Європі та й в усьому світі. Від такого удару сили «холодної війни» вже не могли оговтатися, а згодом знайшли собі під уламками Стіни політичну могилу. Захід і Схід перестали дивитися один на одного у проріз прицілу і простягнули руки на мир і співробітництво.

... Я сидів у мюнхенському готелі і спостерігав психоз радості на гребені стіни по телевізору. Журналістську душу гризли образа й відчуття цілковитої безпомічності й безпорадності. Прибув до цієї країни як гість уряду ФРН, програмою (саме на цей день) передбачалося відвідання Західного Берліна, авіаквиток — на руках, але ...

Напередодні від'їзду мене викликали до українського МЗС, поставили на килим по стійці «струнко» й суворо попередили: згідно з позицією СРСР Західний Берлін до Західної Німеччини не входить, отже хоч би як тебе там умовляли, дивись — до цього міста зась! І хоча я слабо уявляв собі, як один журналіст, відвідавши Західний Берлін, може зашкодити політиці великої держави, довелося пообіцяти...

Вже у ФРН свердлила думка: а раптом тут радянські дипломати будуть поступливіші, адже розуміють ситуацію, усвідомлюють, що протистоянню — кінець. Наївний! У посольстві СРСР мене далі якогось клерка- чергового взагалі не пустили, а в генеральному консульстві у Гамбурзі єхидно-доброзичливо заявили: «До Західного Берліна? Будь ласка, їдьте! Передасте матеріал до газети, а потім сідайте писати пояснення, чому порушили інструкцію».

У ті часи з закордонними відрядженнями (тим більш — офіційними) було ой як суворо. Разом з подібним «поясненням» слід було розпрощатися з партквитком й відповідно з авторитетною газетою, у якій працював. Досі не можу собі пробачити, що тоді злякався. Утім, німецькі господарі чудово розуміли ситуацію. Тому через пару місяців на моє ім'я надійшло запрошення від абсолютно невідомої мені наукової фундації відвідати саме Західний Берлін. Що й було зроблено. Навіть встиг позичено кіркою відшматувати собі від Стіни камінцю — тоді її вже активно розтягали на сувеніри.

Як тверезомислячі й доброзичливі щодо нас німці «розправлялися» з власними любителями «шукати ворога», довелося побачити під час того ж відрядження до ФРН. Автор цих рядків виявився першим радянським журналістом, якого пустили на військово-морську базу в Кілі. Проте з дозволом відвідати бойовий корабель бундесмарине тягнули до останньої хвилини. Мабуть тамтешні чиновники, у свою чергу, вирішили, що поява радянського газетяра на палубі серйозно підірве позиції західнонімецького флоту. І от, поки точилася бесіда у Кільському університеті і моя гідеса раз у раз бігала телефонувати до Бонна щодо дозволу, проблему було розв'язано досить оперативно. Дізнавшись, у чому справа, співбесідник — сивоволосий професор, зателефонував до зятя (чи племінника, не пам'ятаю вже), який командував великим сторожовим кораблем. Вони, сміючись, обмінялися кількома фразами і за п'ять хвилин мене на персональному «Мерседесі» вже підвезли до трапу.

Бути на іноземному військовому кораблі і обмежитись його оглядом — це замало. І я вирішив «послужити» на ньому бодай кілька годин — помив шваброю палубу, надраїв гармату (до якої було прикріплено величезний аркуш з намальованими контурами наших кораблів — потенційних цілей), покрутив ручки наведення і штурвал, а головне — поговорив з людьми. А в Києві написав і видрукував у своїй газеті матеріал «Як я служив у бундесвері», де розповів про гостинність і доброзичливість тамтешніх моряків до радянської людини, їх одностайне побажання ніколи не стріляти по наших кораблях («адже ви ж бачите, герр, у світі все йде на краще»).

Газета вийшла у світ і того ж дня мене викликали до «рідного» військкомату. Там майор зробив суворий вираз обличчя, чомусь підозріло обійшов навколо мене і поставив питання, як то кажуть, «на засипку»: «А хто дозволив вам, офіцерові запасу Радянської Армії, служити на іноземному кораблі, та ще й належному до флоту держави — члена НАТО? Ви що, не розумієте, що своїм вчинком...» Далі, як то кажуть, згідно з текстом, який мені викладали у «дипломатичних колах» разом із забороною відвідувати Західний Берлін. Кілька днів по тому чекав виклику на килим — чи редакторський, чи навіть ЦКовський, але минулося. Або майор був не дуже грамотний, і не зміг скласти відповідну «бамагу», або просто забув про мене, вишукуючи інші недоліки у діяльності підлеглого йому контингенту...

... І сьогодні, згадуючи події п'ятирічної давнини, дивлячись по телевізору історичні кадри повалення Берлінської стіни, не можу позбутися думки, що мільйони людей в усьому світі билися головами об «власні стіни», де б ті не були. Вони розгойдували і кінець-кінцем повалили найбільші з них: менталітет «життя у ворожому оточенні», побудований на так званому «класовому світогляді», зверхню звичку розмовляти із сусідами за принципом: «У вас одна рада, а в нас буде дві», рабське животіння в імперії, бодай власній.

Ламали ті стіни не бульдозерами — болючим переосмисленням власної життєвої позиції, вірою у нові, донедавна «крамольні» принципи. Дай Боже, щоб Берлінська стіна упала у кожній душі.

Людмила ГРАЧ, «Голос України»

Авторська репліка на вбрання княжни

Спускаючись Андріївським узвозом, зазирніть мимохідь до галереї «Триптих». Після вітряного швидкоплинного осіннього дня перед очима постане дивовижне і барвисте. Посередині завмерли у танці народні жіночі костюми Ярославської, Рязанської губерній, мордовське вбрання, синя камізелька. Затесалася й червона сорочка — мабуть, із казкового богатиря. Поміж ними, немов на каруселі, розмістилися ляльки, пошиті за народними традиціями Закарпаття, Полтавщини, Полісся. Навколо — графіка, а в ній виструнчились, що зовсім несподівано серед розмаїття народного одягу, воїни Київської Русі, японські самураї, імператорські гвардійці.

Таке поєднання історичних реконструкцій костюмів Київської Русі X століття і Японії XIV-XV століть через призму сучасного авторського бачення театральної художниці Марини Баст триватиме на її виставці до 17 листопада.

Марина у підготовці своєї колекції (а на кожне плаття затрачено щонайменше місяць) віддала перевагу клаптиковій техніці виконання. Одяг не завжди витримує нагромадження аплікацій, і вона спробувала перенести їх на картини «Скіфський степ», «Казковий птах», «Іриси» тощо.

Багата уява живописця плюс намагання не відійти від історичної достовірності створювали костюм без ескізу до нього.

Костюми Марини Баст експонувалися на одному із Московських міжнародних кінофестивалів у виставці «Історичний костюм для кіно», а також у Празі, Мельбурні, Падуї. Її роботи поповнили приватні колекції Італії, США, Франції, Фінляндії та Німеччини. Відкрити свою колекцію зможете і ви, придбавши щось до вподоби.

Спорт

Іван ОЗЕРЧУК

ТРЕТЯ СПРОБА

Завтра о 17.00 на Республіканському стадіоні столиці національна збірна країни з футболу проведе свій третій матч відбірного турніру чемпіонату Європи. Її суперник — збірна Естонії, яка, нехай не ображаються наші гості, у фаворитах не ходить. Нещодавно на своєму полі в товариському матчі естонці поступилися команді Фінляндії — 0:7. Але ніякі товариські поєдинки не йдуть у порівняння з офіційними. Це, гадаємо, добре усвідомлюють українські футболісти та їхні наставники Йожеф Сабо і Микола Павлов. А поки що доля нашої збірної після невдачі з литовцями і блідої нічиєї зі словенцями, мов у англійському тумані. То, може, після зустрічі з Естонією наш настрій поліпшиться, з'являться надії.

Наші тренери викликали на цей поєдинок таких футболістів: воротарів — Тяпушкіна (Спартак, Москва), Суслова (Чорноморець, Одеса); польових гравців — Лужного, Хомина, Леженцева, Шматоваленка, Михайленка, Ковальця, Косовського, Леоненка (усі — Динамо, Київ), Беженара, Коновалова (обидва — Дніпро, Дніпропетровськ), Попова, Орбу, Петрова (усі — Шахтар, Донецьк), Гусейнова (Чорноморець, Одеса), Кузнецова (Маккабі, Хайфа), Литовченка (Адміра-Ваккер, Австрія).

Українська команда зібралася в Києві ще в середу і готувалася до важливої події на базі динамівців Києва в Кончі-Заспі.

А ми запрошуємо уболівальників прийти на Республіканський стадіон і підтримати нашу команду. До речі, нагадуємо, що генеральний спонсор збірної і ФФУ — концерн «Нордекс»— знову виділив автомобіль, який буде розіграно за вхідними квитками.

Сьогодні на стадіоні «Динамо» о 14.00 відбудеться відбірковий матч олімпійських збірних України та Естонії. І Володимир Мунтян зі своїми хлопцями також просять підтримки від киян та гостей міста.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ, «Голос України»

ЗНОВУ СВЯТО В БОРЦІВСЬКІЙ СІМ'Ї

Наші борці греко-римського стилю цього року, як то кажуть даром хліба не їли. Національна збірна стала чемпіоном Європи, потім виборола командне «срібло» на чемпіонаті світу і, нарешті, нещодавно в Будапешті здобула Кубок світу.

Українські «гераклы» взяли гору над національними командами Китаю — 9:1, США — 7:3, Японії — 9:1, Єгипту — 9:1, а в фіналі виграли у господарів килима — угорців — 7:3.

— Нам було дуже важко,— сказав на традиційній зустрічі з журналістами в Будинку кіно президент Федерації греко-римської боротьби, популярний журналіст **Ян Димов**. — Особливо в фіналі. Адже угорцям, зрозуміло, допомагали не тільки рідні стіни. Лише наш суперважковаговик гігант Петро Коток не дав шансів ні суддям, ні суперникам.

— **Хто ж вони — герої Будапешта ?**

— Насамперед назву головного тренера збірної — Геннадія Узуна. Ну, а тепер про спортсменів по порядку вагових категорій: Олег Матер-Борчук, Андрій Калашников, Олег Комендант, Руслан Хакімов, Григорій Комишенко, Павло Тяпін, Артур Дзигасов, Ігор Бугай, Анатолій Козуля, Георгій Солдадзе, Петро Коток, Юрій Євсейчик. До речі, Матер-Борчук, Комишенко, Дзигасов, Солдадзе вибороли й золоті медалі в особистому заліку. Решта — срібні та бронзові призери.

А через чотири дні в тому ж залі пройшли змагання Кубка європейських чемпіонів серед клубів. Маріупольський «Гелікон», який представляв Україну, виграв цей приз. Справедливості заради відзначимо, що маріупольці посилилися трьома атлетами київського клубу «Чемпіон» (президент Руслан Савлохов). Наші хлопці у фіналі виграли у клубів Болгарії — 7:3 та Угорщини — 6:4...

На цій святковій зустрічі в Будинку кіно, де панувала щира атмосфера братерства, багато теплих слів було сказано на адресу президента Асоціації боротьби України Бориса Савлохова. Завдяки його величезному авторитетові, фінансовим можливостям боротьба в Україні переживає щасливий період.

Начальник управління Міністерства молоді та спорту Василь Похиль вручив значки майстрів спорту міжнародного класу Матеру-Борчукові, Тяпіну, Комендантові, а харківському тренерові Віктору Плаксину — відзнаку заслуженого тренера країни. Іменинників вітали і вручали їм цінні подарунки численні спонсори. Зокрема, СП «Ємеля», споживче товариство «Меркурій», СП «Спліт», осетинська громада Києва та інші.

Лідія ТИТАРЕНКО, «Голос України»

«Апелюємо до вашого сумління...»

Велика група професорсько-викладацького складу двох черкаських вузів (педагогічного й інженерно-технологічного) та інших навчальних закладів звернулася до Президента Л.Кучми, Верховної Ради з заявою на захист української мови. Викладачі стурбовані тим, що надання російській мові статусу офіційної може призвести до дестабілізації у суспільстві, стане гальмом вільного розвитку української мови. «Апелюючи до вашого сумління і здорового політичного глузду, закликаємо зберегти існуючий статус-кво у мовній політиці і зняти з порядку денного питання про надання російській мові статусу офіційної, а також удосконалити діюче законодавство стосовно державного статусу української мови та визначити юридичну відповідальність службових осіб за його дотримання», — сказано у заяві.

Обласний осередок «Просвіти» зібрав кілька тисяч підписів, у тому числі представників національних меншин, котрі проживають у Шевченковому краї, на захист української мови як державної.

Черкаська область.

Хто на возі, а хто й на танку

ладні в'їздити до новозбудованого житлового містечка деякі наші військовики

Війна на рівному місці. У лобову атаку зведено дві групи офіцерів і прапорщиків, котрі за всіма канонами бюрократичної науки «перемагати» мають штурмом брати збудовану німецьким коштом фортецю, що нею для них виявилося житлове містечко по вулиці Народного ополчення, що в Києві.

Німці, власне, тут ні до чого. Їхня «вина» в тому, що 1990 року ФРН й СРСР підписали на урядовому рівні угоду «Про деякі перехідні заходи», за якою на будівництво житла для виведених військовослужбовців Західної групи військ (ЗГВ) ФРН виділила 7,8 мільярда доймчарок. Від того дарованого німцями пирога Україні перепало 755 мільйонів марок.

За ці кошти виросли житлові містечка-красені в Кривому Розі (1500 квартир), Старокостянтинові (1280), Новограді-Волинському (680). Й ось настав час ділити й 1696 квартир у столиці України, що по вулиці Народного ополчення. Але деякі скривджені офіцери ладні спрямувати до того райського куточка не завантажені домашнім ужитком автомобілі новоселів, а танки й важку артилерію.

Навіть за найдовільнішими підрахунками, у Київському гарнізоні налічується лише до 440 родин військовиків, виведених із ЗГВ, а квартир — 1696! Невже кожна з цих родин хоче не менше, як по три-чотири помешкання? Звісно, що ні. Навпаки, багатьом з них «не світить» жодного...

Цілком очевидно, що ця проблема постала не щойно, коли будівельники німецько-турецької фірми «Текстер» готуються здавати містечко в експлуатацію. У Міністерстві оборони кивають аж на Михайла Горбачова, який, мовляв, незадовго до свого президентського фіаско розпорядився дислокувати виведені із ЗГВ війська не в Україні, а в Росії. Через що із 17 житлових містечок, запланованих спорудити на теренах України, нам перепало лише чотири. Та й ті далися, як то кажуть, з боєм. Москва ж сльозам не вірить, а арифметика проста — в Україну із ЗГВ виведено такий-то відсоток військ, отож ось вам, товариші українці, і відповідний відсоток від виділених на житло коштів. А те, що в ЗГВ, за вашими підрахунками, залишилися ще понад 13,5 тисячі українців, то, даруйте, де гарантія, що вони захочуть повернутися в Україну...

Кажуть, що це нині, коли вже готові «німецькі» квартири, у нашої неньки-України враз побільшало патріотів, а тоді охочих заходити в суперечку з московськими генералами знайшлося обмаль. Те, що мали вирішувати політики, довелося робити групі військовиків, наприклад, військовому будівельникові генералові Дмитру Рудковському — начальникові Головного управління розквартирування військ і капітального будівництва. Доки одна група керівників нашого військового відомства оббивала пороги московських кабінетів, друга, на чолі з генералом Ігнатьєвим, поїхала до ЗГВ збирати рапорти військовослужбовців-українців, котрі бажали повернутися на українські терени.

Можна здогадуватись, як їх зустрічали проросійськи налаштовані командири частин і підрозділів. З очікуваних багатьох тисяч рапортів (13,5 тисячі військовиків-українців!) у руках української сторони на 20 червня 1992 року (ця дата стане чорною для багатьох виведених із ЗГВ українців), тобто на час переговорів з Росією, виявилося лише трохи більш як півтори тисячі — 1561. Під цю кількість Росія й «відстібнула» нам кошти на житло. 22 грудня 1992-го (запам'ятаймо також і цю дату) Україна й Росія підписали відповідну міжурядову угоду. За нею українська сторона примудрилася відмовитися від запланованого будівництва домобудівного комбінату в Черкасах (потужністю 100 тисяч квадратних метрів на рік, а це — десятки житлових містечок) і отримує 206 мільйонів доймчарок на спорудження житлового містечка по вулиці Народного ополчення у Києві, куди із ЗГВ не виведено жодної військової частини.

Отак склалася унікальна ситуація — лише сотня-дві з тих військовослужбовців, для кого виділено кошти, можуть отримати у столиці квартири, а решта — тисячі (!), яких розкидано по інших гарнізонах, залишилися, як то кажуть, з носом.

Про те, кому це було вигідно, є кілька версій. Генерал Дмитро Рудковський: «Німецький і російський сторонам ми сказали, що даруйте, але із ЗГВ людей виведено на весь терен України, а не в одну-дві точки, скупчено, і побудувати для них житло по всій Україні — нереально. Це можна зробити в одному гарнізоні. А що найскладніша проблема з житлом склалася в Києві, то й вирішили містечко будувати тут. З умовою, що забезпечимо насамперед тих, кого в ці строки виведено з Німеччини, а решту квартир розподілимо серед безквартирних офіцерів і прапорщиків гарнізону. А решту безквартирних, виведених із ЗГВ, нехай забезпечує український платник податків. З нами погодилися...»

Є й інша думка: на розкішні квартири поласилися вищі чини з Генерального штабу та їхні наближені. Чи так це, побачимо по тому, хто насправді отримає це житло.

Та хоч би як там було, ситуація, як кажуть військові, склалася «нештатна». Міністерство оборони не знайшло розумнішого виходу, як зайняти «глуху» оборону. Спершу воно «відшило» тих виведених із ЗГВ військовиків, котрі змушені були, як правило, з «ласки» того самого Міноборони, шукати місце служби в інших військових формуваннях України — Національній гвардії, Держкомкордоні, МВС, СБУ тощо. Ображених військовиків цієї категорії з НГУ, котрі звернулися до тодішнього Президента України Л. Кравчука й міністра оборони, «поставив на місце» тимчасовий виконувач обов'язків начальника Головного управління розквартирування військ і капітального будівництва МО генерал-майор О. Мещеряков. Без усіляких там оглядок на міжнародні угоди й на елементарне міжвідомче взаємопорозуміння т. в. о. заявив, що містечко в Києві будують для безквартирних військовиків гарнізону, тобто не для тих, кого вивели із ЗГВ, а для тих, хто став у гарнізонну житлову чергу до грудня 1990 року й міг про те ЗГВ навіть не чути.

За своїх підлеглих змушений був заступитися командувач НГУ генерал В. Кухарець. Після його офіційного звертання Президент України доручив віце-прем'єру В. Шмарову узгодити підходи до розподілу житла з керівниками відповідних військових відомств.

Помітивши на полі бою такі фігури, Міноборони здало позиції щодо врахування інтересів інших військових відомств і... вдарило з важкої артилерії. Тодішній міністр В. Радецький доручив своїм генералам «покопатися в законах». Підлеглі піднатужилися, і на стіл міністра ліг, наче керівництво до дії, так званий аналіз правової бази цього питання за підписом генерала Д. Рудковського і трьох полковників П. Козира — начальника Головної контрольно-ревізійної інспекції, голів гарнізонної житлової комісії і гарнізонного комітету безквартирних І. Гаврилова й В. Ігнатушина.

Цей, з дозволу сказати, аналіз, був аргументовано розбитий у листі на адресу віце-прем'єр-міністра Євгена Марчука президентом Асоціації українських правників і Української правничої фундації Сергієм Головатим, до кого змушені були звернутися обідені військовики. З'ясовується, автори аналізу одразу беруть бика за роги — начебто, згідно з нашим житловим законодавством і наказами міністра оборони, виведені із ЗГВ військовослужбовці законних підстав для пільгового (позачергового) отримання житла в Україні не мають. І тут-таки, в наступному абзаці, змилувалися над цією категорією військовиків і вказують міністрові, що, на їхню думку (!), розподіляючи житло, слід врахувати міжурядову угоду між ФРН й СРСР (згідно з якою й виділено кошти на будівництво цього житла!).

Для хоч трохи юридично освіченої людини це, даруйте, справді — на городі бузина, а в Києві дядько. Адже йдеться не про тих, хто стоїть у гарнізонній черзі, а про особливу категорію військовиків, обумовлену чинною міжнародною угодою. І наше житлове законодавство тут ні до чого. А якщо наше законодавство (у цьому випадку — житлове) має розбіжності з міжнародною угодою, то відповідно до Закону України «Про дію міжнародних договорів України на території України» від 10 грудня 1991 року необхідно застосовувати норми міждержавної угоди.

Жодної критики не витримує й твердження про те, що гарнізонна житлова комісія має намір надавати житло лише тим військовикам, котрі виведені із ЗГВ або написали рапорти в період з 9.10.90 р. по 20.06.92 р. (та сама чорна дата), адже україно-російська угода була підписана аж 22 грудня того року.

Одне слово, ці та інші виставлені авторами аналізу умови створили для виведених із ЗГВ військовиків такі «скромненькі» рамочки, за якими у 1696-квартирному містечку помешкання на той час «засвітило» лише 190 «німцям», а інші—майже 1250 чоловік — залишилися, як мовиться, «за бортом».

Ставка режисерів цього конфлікту — на «закон джунглів», де перемагає сильніший. Хто дужчий — очевидно. З одного боку — невеличка група розпорошених по різних гарнізонах, а то й арміях країн СНД (скільки виїхало з України і скільки так і не змогло в'їхати) законних претендентів на «німецькі» квартири. З іншого — півторатисячна вистраждана армія київських безквартирних у погонах, серед яких — «афганці», «чорнобильці», багатодітні... Ця армія заведена (мені, хто до останнього часу понад 12 років поневірявся у квартирних чергах, відомо, як це легко — завестися чи бути заведеним). Настрої цих військовиків ще й підігрівають — у найголовнішій військовій газеті читаю: «... холоднокровності і самовладання може не вистачити не лише членам ГЖК (гарнізонної житлової комісії. — **Авт.**), а й майже півтори тисячі військовослужбовців, які готуються стати мешканцями будинків по вул. Народного ополчення».

Альтернативні думки присікаються жорстко. Та сама газета, на щире задоволення тієї самої півторатисячної армії, з розмаху, по-гусарськи відшмагала президента УПФ, народного депутата Сергія Головатого, який, намагаючись перевести розв'язання конфлікту у правниче русло, звернувся до Євгена Марчука.

То як же бути? Зведене такими зусиллями чудове містечко в Києві — реальність. Його не перенесеш, не розділиш між тими виведеними із ЗГВ військовиками, кого направлено у віддалені гарнізони. За логікою справедливості, держава й МО України зокрема, насамперед мусять дати цим військовикам тверду гарантію якнайскоріше за державні кошти повернути їм стільки квартир, скільки буде виділено для черговиків гарнізону. Це — по-перше. А по-друге, полюдськи поділити вже збудовані київські квартири насамперед серед тих «німців», котрі мешкають у Київському гарнізоні і мають на це право, а вже за ними — серед черговиків гарнізону. Досить прийнятний механізм пропонує той самий президент УПФ Сергій Головатий — утворити спеціальну тимчасову житлову комісію, котра б неупереджено могла за участю всіх зацікавлених сторін розглянути справу кожного виведеного із ЗГВ військовика. Адже ніхто не заперечує, що серед цих претендентів знайдуться такі, хто вже встиг продати свою квартиру в Росії чи в іншому місці або безбідно живе під крилом впливових батьків у Києві, але «на халяву» хоче відхопити й тут.

Але чому на один рівень з ними поставлено таких, як, наприклад, майор гвардії Руденко, котрий має 21 рік вислуги (Камчатка, Уссурійськ і т. ін.), але так і не мав з сім'єю окремої квартири. З Німеччини його артбригаду у березні 1991-го вивели до туркменської пустелі, в січні 1992 звертався до МО України з проханням перевести служити у Збройні Сили, а отримав відношення з НГУ. Але через тяганину МО Росії й Туркменистану, як він стверджує, прибув в Україну у вересні 1992-го. Звісно, що в «рамочки» не потрапив...

«Наші діти, — пише його дружина, до речі, також військовичка, — ніколи не мали ліжок, бо на тій житлоплощі, яку нам виділяли, вміщалися лише розкладачки. Як результат, десятирічна донька має викривлення хребта 2 ступеня, панкреатит, холецистит, у восьмирічного сина — викривлення хребта 1 ступеня та туберкульозна інфекція в крові як наслідок життя у туркменській пустелі. Зараз ми живемо у кімнатці площею 14 квадратних метрів, діти продовжують спати на розкладачках....». Наша держава не змогла побудувати сім'ї майора гвардії квартиру, це зробила ФРН — країна його колишнього віргогідного (так все життя вчили) ворога, але наша, уже самостійна, держава по-людськи надати помешкання не може.

І такі долі, як у майора гвардії, не поодинокі. Причому серед учасників обох сторін конфлікту. У гарнізонній черзі люди стоять ще з 1987 року — вони ще не таке можуть розповісти, і я їм однаково співчуваю.

Що ж, емоції справді — через край. Але, як відомо, не вони гасять конфлікти. Для цього людство виробило інший засіб — Закон, законослухняність. Невже цього не розуміють керівники нашого наймогутнішого силового відомства — оборонного, якщо ладні керуватися не Законом (хоч би який він був), а ідеями соціальної справедливості, котрі без закону ведуть в нікуди — читайте нашу історію.

Схоже, що не розуміють. Розподіл квартир по вулиці Народного ополчення віддано на відкуп гарнізонній комісії полковника І. Гаврилова, повноваження якої вичерпувалися ще у червні цього року і яка, хоч би яка справедлива була, кровно зацікавлена надати чим менше квартир виведеним із ЗГВ, і тим більше — гарнізонним черговикам. Невже так і заселять?

Анатолій БЕНЬ, «Голос України»

Недавно мені кинулась у вічі газетна фраза: «... CAD/CAM — один з найбільш міфологізованих напрямків ...»

З'ясував: CAD/CAM — це з галузі комп'ютерної техніки, в чому я нічорта не тямлю.

Але річ не в тім.

Тут мене зачарувало магічне слово «міфологізований».

Адже ми живемо в печальну епоху краху міфів — ідеологічних, соціальних, побутових, мистецьких, навіть релігійних, навіть любовних — будь-яких. Гірко й незатишно жити в такому світі!

І от, виявляється, десь там, у темних мікропроцесорних нетрях, є свої казки, свої легенди, свої теплі міфи, неідеологізовані, чисті, а головне — без обману, бо машина — безкорислива, вона просто не вміє обманювати, навіщо це їй?

Коротше — захотілося туди.

І мені пощастило — тут же познайомили з прецікавими людьми, що мають безпосередній стосунок до CAD/CAM, а конкретніше — до CAD/CAM Cimatron.

Отже, спершу — про CAD/CAM, будь вони здорові, бо без цього картина буде не досить повною. А потрібен, так би мовити, ескіз портрета на тлі й в обрамленні.

Віталій ЖЕЖЕРА,
«Голос України»

Коменданти острова CAD/CAM

... Власне кажучи, CAD/CAM Cimatron — один із сучасних засобів комплексної технічної підготовки виробництва. Система включає в себе засоби конструювання, випуску креслень, інженерного аналізу й підготовки керованих програм. Вигідна, кажуть, тим, що здатна працювати з будь-якими типами індивідуальних комп'ютерів.

Для фахівця, мабуть, ясно, про що йдеться, а для нефахівця скажемо простіше. За допомогою цієї системи можна створити дуже зручний (а головне — практично безперервний) ланцюг, що тягнеться від конструкторського столу й аж до виготовлення реальної деталі.

Деталь, як здавна заведено, робиться так: спершу креслення, потім — все інше. Тут є свої незручності й клопоти: креслення не завжди сходиться з матеріальною дійсністю, потрібна «доводка», а це — довго. Та й на цьому клопоти не закінчуються. Ось ви виготовили за кресленням громіздку модель задуманої вами деталі, тягнете її на випробувальний стенд — а там з'ясовується, що ваш чудесний виріб не витримує суворих ударів життя, і ось ви знову марнуєте час на «доводку», це цілі тижні й навіть місяці, а закордонні конкуренти вас обганяють, хоч ви талановитіший і розумніший за них.

А от система, про яку йдеться, дозволяє працювати зовсім інакше, ефективніше, швидше.

Грубо кажучи, за допомогою цієї системи спершу роблять тривимірний образ деталі, а креслення (якщо треба), як і весь інший «сопромат», — потім.

Тобто ви собі безтурботно малюєте на екрані дисплея щось цілком фантастичне, таке, що уявити його ще якось можна, а от накреслити — майже неможливо. Ну, приміром, крило автомобіля чи літака XXI століття. Малюєте — як вам Бог на душу покладе, в кольорах, з усім необхідним дизайном та іншими витребеньками.

А потім машина сама видає вам креслення і всі необхідні інженерні розрахунки, тобто вам не треба плуганити модель на стенд! Далі, за допомогою тієї ж машини, ви можете точно визначити весь інструментарій, необхідний для виготовлення деталі. А потім, не встаючи з-за конструкторського столу, передаєте всі свої побажання на верстат з ЧПУ і — «воно само робиться».

Нехай фахівці мені вибачать за деяку спрямленість складних процесів і поняття і за наївність суджень — але чудо є чудо, і воно гідне захоплення.

Як на мене — система казкова, здатна реалізувати навіть те, що сниться лиш в рідкісних снах. Можливо, у світі вигадано й щось ще краще, не знаю, мені й цього досить, щоб втішити душу.

Оцими чудесами (строго кажучи — системами комплексної автоматизації підготовки виробництва) в світі займаються різні фірми, серед них одна з відомих — комп'ютерна група «Сіматрон» (Ізраїль), вона має розгалуження на всіх континентах, в тім числі й в СНД (Bee pitron, Санкт-Петербург), є й в Україні представництво, а саме — в Черкасах, на базі тамтешнього інженерно-технологічного інституту, у самому центрі наших земель, що вельми зручно.

... Отут я з полегкістю завершую техніко-технічну частину й переходжу до живих людей, бо без цього (в усякому разі — для автора цих рядків) будь-які комп'ютерні чудеса — ніщо й порожнеча.

Бо міф — це коли тепло, коли є людина.

Хто не згоден — може читати далі вібірково.

Отож, я мав щастя познайомитися з директором черкаського представництва Bee pitron Петром Миколайовичем Павленком. Ми обидва виявились ровесниками по благословенному тисяча дев'ятсот п'ятдесят третьому, це зближувало, але не надто, бо ніші нашого існування таки далеко одна від одної. Тож почали говорити про речі вельми віддалені, зокрема про арістотелівський естетичний термін «впізнавання», і він раптом кивнув на приладову панель свого автомобіля. Там лежав старий ручний годинник без скла й цокав собі. «Я, — сказав Петро Миколайович, — купив цього годинника, коли ще був п'ятикласником. Ми, пацани, вантажили торф і тим заробляли. Якось старші хлопці-конкуренти спіймали мене й надавали потиличників: мовляв, на куриво заробляєш? Я крізь сльози сказав: годинника хочу. А оце недавно їхав з малої батьківщини (це під Черніговом), і якийсь чоловік в автобусі розповів мені давню історію про пацана, котрий плакав і хотів годинника. Я йому кажу: той пацан — то був я. А він помовчав і каже: а я — той, хто тобі тоді потиличників надавав. А потім спитав: годинник — той самий?

Я не знаю, сказав Петро Миколайович, навіщо розповідаю тобі цю історію. Можливо, знадобиться...»

Знадобилась — в усякому разі, мені вже не потрібні були деталі його біографії й кар'єри, я просто бачив перед собою упертого заплаканого пацанчика, котрий згодом став директором фірми, котра завозить до нас вищеописані казкові системи й впроваджує їх тут. І не тільки Сіматрон, а й системи нижчого рівня (CAD/CAM CAE ADEM — московський аналог знаменитого АВТОКАДА, система НЕСТОР, система СИМАГРАФІК). Взагалі, перелік систем та послуг буде довгим, краще так: Bee pitron, поставляючи комп'ютерні технології й оснащення, працює «під ключ».

... А наступного дня Петро Павленко та його провідний інженер Андрій Алпатьєв показували мені «Сіматрон» в роботі. Це було в одному з київських виставочних залів, де стояло багато різних комп'ютерів і чувся грім автоматних черг — якісь серйозні дяді гралися в ковбоїв. Озирнувшись на них, я запитав:

— Хлопці, невже на провінції, у вас у Черкасах чи ще там десь, є люди, всерйоз зацікавлені купувати такі системи — не для гри в ковбоїв?

— Уяви собі, якраз на провінції, не зіпсований столичними бізнесовими перспективами, й збереглися донкіхоти, котрим це всерйоз потрібно. О, які є провінціали! У Новокраматорську ми бачили людей, котрі працюють на допотопних ЕОМ і творять чудеса...

— Окрім Новокраматорська — де ще у вас є замовники?

— Це називається не «замовники», а — «користувачі». Наші — «Мотор-Січ», Кременчуцький колісний завод, на Харківщині є, Київщині, Дніпропетровщині та ін. Наші — то насамперед машинобудівники.

— Ну от Кременчуцькому колісному заводові — яка з того всього користь?

— Дивіться сюди: вони роблять колеса. В принципі, можлива така ситуація — до них приходить багач, власник мерседеса, й каже: хлопці, зробіть моєму мерседесові колеса, яких нема у жодного в світі серійного мерседеса. І зроблять це раніше, ніж до цього додумаються в Парижі. І хлопці — зроблять. Раніше, ніж додумаються в Парижі...

— Щоб стати вашим користувачем — треба бути багатим?

— Йдеться не стільки про «багатство», скільки про те, кому це потрібно. Система потрібна насамперед конструкторам, дизайнерам, інженерам — а не директорам, котрим впровадження «Сіматрона» загрожує зміною звичного мислення.

— Ну от, продали ви комусь систему, а він її пустить на канцелярські потреби, яка вже тут зміна мислення!

— Е, ми ж не просто ділери — продали, а далі хоч трава не рости! Май на увазі, що комп'ютерна система, як і всяка інша культурна система, не може існувати без середовища, без фахівців, що мають смак до справи. Так-от: ми спершу, безкоштовно, показуємо майбутнім користувачам систему в дії, а вже потім навчаємо їхніх фахівців (недовго, тиждень-два) у себе, при Черкаському інженерно-технологічному інституті, і надалі не пориваємо зв'язків, бо в цьому ділі якщо не поспілкувався місяць і не знаєш новин — вважай, пропав. Ми навіть створили спілку користувачів — аби не загубитися, збираємось для обміну інформацією. Поки що — як на острові, але острів — заселяється, люди впізнають одне одного здалеку...

... Обидва горіли бажанням «зробити» для мене, напоказ, щось надзвичайне, якунебудь немислиму штуковину, фюзеляж космольота, взагалі щось нефункціональне, але з біса красиве.

Я відмовився. Бо раптом дещо згадав.

Років кілька тому мені знадобився зробити в селі у мами дерев'яний зруб для колодязя. Інженер з мене ніякий, а дядько, який міг допомогти, кудись завіявся, отож, я напиляв віднодно рівних вербових цурок і склав зруб навмання. Звісно, вийшло багато щілин між цямринами. Коли колодязь був готовий, у тих щілинах поселилися горобці й навіть ціле сімейство мишей. Воно то нічого, але я весь час переживаю: а раптом хтось із мишачих чи горобячих дітей по дурості впаде у воду?

І я сказав: хлопці, зробіть мені зруб для колодязя. Дерев'яний. Щас, — сказали трохи розчаровані хлопці, й за кілька хвилин (буквально!) на дисплеї з'явився зруб — мій зруб, яким би він повинен бути, з усіма його народно-інженерними хитрощами, без жодної щілинки і — як живий, тільки що не пахнув вербою. «Вам раніше доводилось це робити?» «Нікогда!» — урочисто сказав Андрій.

І я пожалкував лиш про одне: що не зустрів їх раніше.

На фото Сергія КОВАЛЬЧУКА — Петро Павленко.

Інформація про випуск акцій інвестиційної компанії «Київське інвестиційне акціонерне товариство» (АТ «КІНТО»)

Інвестиційна компанія «Київське інвестиційне акціонерне товариство» (надалі — Товариство) — акціонерне товариство з іноземними інвестиціями зі статутним фондом 3000000000 (три мільярди) крб., що поділяється на 200 000 (двісті тисяч) простих іменних акцій номінальною вартістю 15000 (п'ятнадцять тисяч) крб.

Інвестиційна компанія «КІНТО» заснована 12 березня 1992 року як Товариство з обмеженою відповідальністю. На загальних зборах засновників Товариства 22 червня 1992 року було прийнято рішення про реорганізацію і перетворення Товариства на акціонерне Товариство відкритого типу з назвою: Інвестиційна компанія «Київське інвестиційне акціонерне товариство».

Органами управління Товариства є загальні збори акціонерів, спостережна рада Товариства, правління Товариства.

Товариство здійснює свою діяльність за такими напрямами:

— організація випуску та розміщення цінних паперів;

— надання послуг з купівлі-продажу цінних паперів на вторинному ринку;

— довірче управління портфелями цінних паперів клієнтів;

— надання комплексу послуг з приватизації державних підприємств шляхом їх перетворення на господарські товариства;

— створення взаємних і цільових інвестиційних фондів;

— консультаційні, науково-дослідні, інформаційні, рекламно-видавничі та інші послуги на фондовому ринку.

Простроченої кредиторської заборгованості та заборгованості з платежів до бюджету Товариство не має. Адміністративні та економічні санкції не накладались.

Загальними зборами акціонерів 10 жовтня 1994 року (протокол № 3) прийнято рішення про збільшення статутного фонду Товариства до 6000000000 (шести мільярдів) крб. шляхом додаткового (п'ятого) випуску акцій, який складається із 200000 (двохсот тисяч) простих іменних акцій номінальною вартістю 15000 (п'ятнадцять тисяч) карбованців на загальну суму 3000000000 (три мільярди) карбованців.

Початок передплати — 10 грудня 1994 року.

Закінчення передплати — 10 червня 1995 року.

Місце передплати: 252023, м.Київ, Спортивна площа, 1, каси Палацу спорту. Телефон: 224-50-61.

Акції купуються на підставі угоди з Товариством.

Форма випуску акцій — безготівкова. Безготівкові розрахунки, зберігання та операції з акціями виконує депозитарій Товариства. На загальну кількість придбаних акцій покупцеві видається сертифікат, який засвідчує володіння відповідною кількістю акцій.

У разі, якщо передплата на акції перевищує розмір статутного фонду, правління Товариства може відхиляти зайву передплату. Якщо правління не відхилило зайву передплату, рішення про прийняття чи відмову зайвої передплати приймають загальні збори акціонерів.

Виплата дивідендів за акціями проводиться один раз на рік не пізніш як через місяць після річних зборів акціонерів, виходячи з результатів діяльності Товариства за минулий рік.

Власник акцій має право розпоряджатися ними на свій розсуд: продавати, дарувати, передавати у спадщину, обмінювати на інші цінні папери. При передачі, обміні або продажу акцій провадиться перереєстрація їхнього власника. Новий власник отримує право володіння акціями після внесення змін у депозитарії.

Фінансові ресурси, отримані в результаті емісії акцій, будуть використані з метою:

— сприяння становленню ринку цінних паперів України шляхом розвитку його інфраструктури;

— здійснення операцій на ринку цінних паперів за свій рахунок;

— участі в процесі розміщення цінних паперів емітентів.

ДЕНДІ
КОНЦЕРН

Нас знають усі!

Концерн "Денді" працює з Вами і для Вас. Ми вміємо заробляти гроші і бажаємо заробляти їх разом з Вами. І хай Ваші гроші працюють на Ваше реальне збагачення.

Унікальна можливість стати співвласником найвигіднішого у світі бізнесу!

Концерн "Денді" вперше пропонує передплату акцій для відкритого продажу!

Вже сьогодні ми приймаємо депозитні внески від юридичних та приватних осіб на рахунок банку концерну "Денді". Сума внеску від приватних осіб не менше 10 млн.крб. Сума внеску від юридичних осіб 200 млн.крб. Процентна ставка залежить від суми та строку дії угоди.

Ми чекаємо Вас за адресою:
м.Київ, вул. Щорса, 15, корпус 1,
"Трайдент банк" концерну "Денді".

Телефони:
269-99-63, 269-95-77

ТОМПО

2000 образцов итальянской мебели:
кухни, гостинные, спальни, сантехника и др.

Доставка и установка, услуги дизайнера

ВАМ ДОСТАТОЧНО ЗАПЛАТИТЬ - ВСЕ ОСТАЛЬНОЕ МЫ СДЕЛАЕМ САМИ

МЫ БЫЛИ ПЕРВЫМИ И ОСТАЁМСЯ ЛУЧШИМИ!

Железнодорожное шоссе, 41, тел.: 294 81 81, факс: 269 87 18

Організація реалізує:

— ВАЗ-21043, 21083;
— тенти брезентові будь-яких розмірів;
— рукавиці та фартухи робочі.

Дзвоніть нам у м. Красилів Хмельницької області.
Телефони: (03855) 2-19-78, 2-36-99.

UKRAINIAN MOBILE COMMUNICATIONS

UMC

Український мобільний зв'язок

Совместное Украинско-Датско-Голландско-Германское предприятие

СП «UMC» является оператором мобильной сотовой сети NMT 450 в Украине.

«UMC» предоставляет комплексное обслуживание; приобретение мобильных телефонов;

подключение к всеукраинской сотовой сети;

обеспечение послепродажной гарантии и сервисного обслуживания в течение 3-х лет;

установку мобильных телефонов в автомобилях;

предоставление мобильных телефонов в аренду.

Ваш телефон всегда с Вами!

Филиалы "УМС". Адреса магазинов

КИЕВ
252010, г.Киев, ул.Московская, 21.
Тел.(044) 290-49-46

ОДЕССА
270021, г.Одесса, ул.Островидова, 100
Тел.(0482) 26-07-41, (550) 246-00-63, 246-00-65

СИМФЕРОПОЛЬ
333000, г.Симферополь, ул.Розы Люксембург, 2
Тел.(0652) 25-51-97 Тел.(550) 224-00-61

ЯЛТА
334200, г.Ялта, ул.Ленина,1
Тел.(0654) 32-70-18

СЕВАСТОПОЛЬ
335011, г.Севастополь, ул.Большая Морская, 21
Тел.(0692) 44-48-67, (550) 244-60 (60..63)

ХАРЬКОВ
310160, г.Харьков, просп. Ленина, 15
Тел.(0572) 43-24-87

Арбитражный суд Одесской области по заявлению государственной налоговой инспекции по Жовтневому району г.Одессы возбудил дело № 5/99 о признании банкротом производственно-коммерческой фирмы «Шанс», расположенной по адресу: г.Одесса, пер. Воронцовский, 9, р/с 468531 в ОФКБ «Токобанка» МФО № 328737.

Кредиторам, а также возможным санаторам направлять заявления с имущественными требованиями к должнику в месячный срок с момента публикации этого объявления по адресу: 270032, г.Одесса, пр.Шевченко, 4. Арбитражный суд Одесской области.

PAREX BANK

Без проблем и формальностей!

— ПРОДАЕМ КАРБОВАНЦЫ ЗА ВАЛЮТУ	ТЕЛ.222416, 222264
— ПОКУПАЕМ КАРБОВАНЦЫ, ТЕНГЕ, БЕЛОРУССКИЕ РУБЛИ	ТЕЛ.229561, 213540
— СПРАВКИ О КУРСАХ	ТЕЛ.281483
— ОТКРЫТИЕ КОДИРОВАННЫХ СЧЕТОВ	ТЕЛ.283659
— АККРЕДИТИВЫ В ЛЮБОЙ ВАЛЮТЕ	ТЕЛ.284330

Филиал "Лаймдота": ул. Кр.Барона 20/22, Рига, Латвия
Тел.: (0132)-222264, 222416, Факс: 281595
Телекс 614567 LAIM SU

Реалізуємо або обмінюємо на продукти харчування
ПІДШИПНИКИ роликові й шарикові та ЗАПЧАСТИНИ для автотехніки ГАЗ, МАЗ, КамАЗ, ЗІЛ, УРАЛ, ВАЗ, УАЗ, МТЗ та ін., купуємо тушонку.
Телефони в Луцьку:
(03322) 4-33-84, 4-42-57, 3-10-46.

Акции
АО «Фондовая звезда»
40% в US $

Тел. (044)
271-41-23, 271-44-24.
Факс (044) 276-30-38.

Акционерное общество
ЭКОТЕХНИКА

ПРЕДЛАГАЕТ

Полный ассортимент пряностей для мясной, плодоовощной, ликеро-водочной промышленности

tel. (044) 277-35-65
(044) 245-31-11

КИЕВВНЕШТУР KVT

предлагает авиатуры:

695 $ б/б 40 кг — *ИНДИЯ*

430 $ — *АФИНЫ — проверенный бизнес*

КИЕВВНЕШТУР

от 590 $ — *АВСТРИЯ — Вена + горнолыжный курорт в Альпах*

550 $ — *ТУНИС — летний отдых зимой*

Карбованцевая часть стоимости - 1,5 млн. крб.
Афины - 4,5 млн. крб.

Требуются сотрудники турпрофиля, представители в регионах.

Киев (044) 212-83-73, 228-02-15
Николаев (0512) 55-20-95, 21-57-92

Все гениальное — просто!

ТЕХНОЛОГ UKRAINE

Газосварка без карбида!

У Вас проблемы с **карбидом, кислородом, ацетиленом?**

Не беда, обращайтесь к нам. Мы производим промышленные электролизно-водные газосварочные установки

ТЕРЕ-1.5Т

Толщина свариваемого металла 0.5 ... 5мм,
Выход газовой смеси 1500 л/час,
Максимальная потребляемая мощность 4.5 КВт
Обеспечиваем гарантийное и послегарантийное обслуживание

Звоните: (0572) 23-0127, 32-1903, 20-5396
Пишите: 310115 Харьков-115, а/я 3151
Приходите: г. Харьков, ул. Котлова, 29

Только установки фирмы "Технолог" заменяют ацетиленовый сварочный пост!

Реклама в газеті «Голос України».
Телефон 441-89-34.
Факс 449-85-62.

balkancar

БОЛГАРСКАЯ ФИРМА предлагает:

электрокары,
погрузчики,
аккумуляторы,
шины и запчасти,
электротельферы,
транспортерную ленту.

город Харьков

тел./факс (0572) 32-01-26

тел.	30 - 90 - 25
факс	38 - 82 - 62
телетайп	31 - 12 - 47 "Маяк"

150 наименований

Остродефицитные импортные и отечественные медикаменты и товары медицинского назначения предлагает Артемовская республиканская аптечная база (АП «ФАРМПРОИМП»). Самые низкие цены. Возможны варианты товарного кредита, долгосрочные контракты. При крупных закупках возможна доставка.

Обращаться по телефонам: (06274) 3-20-32 или 3-20-78.
Адрес: г. Артемовск Донецкой обл., ул. Профинтерна,2.
Р/с 602810 в Артемовском отделении ПИБ, МФО 334583.

РЕАЛІЗУЄМО АБО ОБМІНЮЄМО

на продукти харчування
ТРАКТОРИ
МТЗ-80 УК МТЗ-82 УК
АВТОМОБІЛІ ЛУАЗ-Т 969М
Вони у нас є постійно.
Купуємо тушонку

Телефони в Луцьку: (03322) 4-33-84, 4-42-57, 3-10-46

Ірина МУСАТОВА, прес-центр СБУ

Золота лихоманка — хвороба заможних

Україна — не Клондайк, але й той швидко вичерпався...

Вичерпання золотого запасу держави — найголовнішого показника багатства нації, гаранта міжнародних розрахунків — може відбуватися досить незвичними шляхами. Наприклад, контрабандними. Такі випадки безпосередньо стосуються компетенції Служби безпеки України.

Ми пам'ятаємо, що колись у Радянському Союзі золото коштувало дешевше, ніж за кордоном, його скуповували й незаконно вивозили, в основному, у вигляді ювелірних виробів. Та золоті родовища відшкодовували збитки. Тепер роль «дійної корови» в оточенні сусідів відіграє Україна. На «чорному» ринку регулярно з'являються зливки — мабуть, із позаприродних покладів золота. Ним і зацікавились співробітники Харківського обласного управління СБУ, котрі ретельно вивчали підпільну ротацію валютних цінностей у місті.

У поле зору співробітників СБУ потрапили польські громадяни, що скуповували вироби й так званий лом коштовних металів у великій кількості. Аналіз діяльності «золотошукачів» привів до невтішного висновку: цим каналом вивозилося з України за кордон 2—4 кілограми золота щотижня протягом року.

Золотоносний дороговказ був націлений на певні прикордонні пункти Волинської області. До реалізації оперативної справи підключилися й співробітники місцевого управління СБУ.

Наприкінці вересня 1993 року на автопереході Ягодин затримано громадянина Польщі Соколовського. У власному автомобілі він намагався вивезти 5620 грамів срібла, золоті зливки й лом — понад півкілограма золота, а також 7 орденів Леніна. Як відомо, кримінальна практика враховує лише матеріальну вартість орденів, що оплачені потом і кров'ю. Так, за низькими розрахунками перекупників, орден Леніна містить майже 30 грамів золота, 3 грами платини, невелику кількість срібла. Ці сім орденів пан Соколовський віз як звичайний золотий брухт. Засвідчив, що купував коштовності у Харкові.

Кримінальну справу Соколовського за статтею 70 Кримінального кодексу України (контрабанда) припинено через тяжку хворобу підслідного.

Через два дні після спроби Соколовського вивезти цінності з України на тому ж автопереході затримано поляка Іванейка. Серед запчастин у своєму автомобілі він заховав майже кілограм золота у вигляді зливків та спресованих з ювелірних виробів пластин, 124 грами платини. Зізнався, що купив коштовний метал теж у Харкові за 2300 доларів (тож порахуйте вартість одного грама!).

У квітні 1994 року Любомльський районний суд за статтями 17 та 70 КК України (спроба контрабандного вивозу) засудив Іванейка на 3 роки позбавлення волі... умовно, з відстрочкою на два роки.

Через місяць після затримання перших польських перевізників, що натрапили у Харкові на якусь місцеву Аляску, на кордоні з'явилися Джурда та Кубіч. В їхньому автомобілі у газовідвідній трубі знайшли 42 зливки золота загальною вагою два з половиною кілограми та 400 грамів платини. Слідством встановлено, що коштовний метал поляки скупили також у Харкові.

У липні 1994 року Любомльський райсуд почав розглядати судову справу щодо звинувачення Джурди й Кубіча за статтями 17 та 70. Наприкінці вересня судовий процес тимчасово зупинено.

Чому ж так вагаються терези Феміди, на шальки яких покладена чимала кількість українського золота?

Знову доведеться повернутись до Харкова. Співробітники міського відділу держбезпеки знайшли джерело постачання іноземцям коштовних металів. У грудні минулого року знайдено одну з підпільних майстерень. У приватному особняку цілий поверх був зайнятий лабораторією, в якій під час обшуку тривав процес виділення золота з частин електронного обладнання, радіодеталей, різних промислових виробів, що містять хоча б незначну кількість жовтого металу. Не гребували умільці й скупкою ювелірних виробів, годинників, золото переплавляли на зручні зливки розміром з вишеличенький гудзик. Такі, до речі, й було знайдено у всіх вищезгаданих поляків.

Під час обшуку майстерні вилучено кілька зливків золота й срібла, багато ювелірних виробів, 30 золотих годинників, більше 4 тисяч доларів, кількасот німецьких марок, мільйон 700 тисяч російських рублів. Під час перебування правоохоронців у будинку до господарів незвичайної майстерні завітали кілька продавців золота.

... Цінності й обладнання вивезли з майстерні на двох вантажівках. Але ненадовго. Через невеликий проміжок часу пособникам контрабандистів усе вилучене... (вірте своїм очам!) повернули. Бо справа (ст. 80 з порушення правил валютних операцій) визнана «неперспективною у судовому плані». Закон не діє, бо судова практика відсутня. Золотодобувачі за нашим недосконалим законодавством — лише свідки у справі польських контрабандистів. А їх неявка у Любомльський райсуд, зрештою, й затримує розгляд кримінальної справи Джурди й Кубіча.

Вилучене й повернуте золото, мабуть, знову потрапить на підпільний ринок. Співробітники СБУ змушені поки що тільки констатувати умови, що сприяють незаконному вивезенню золота, та запобігати контрабандним спробам на кордоні.

«Польський» канал перекрито, але з Харкова пробиває собі річище новий золотоносний струмок. Його підживлюють в'єтнамці, що мешкають у заводських та студентських гуртожитках.

Навесні цього року харківські оперативники виявили кілька в'єтнамських груп, що скуповують золото й через Москву вивозять у країни Сходу. Профілактичні заходи після затримання поляків й «закриття» золотої майстерні, які провели співробітники обласного управління, в тому числі через місцеві засоби масової інформації, подіяли не на всіх.

У травні 1994 року за матеріалами СБУ прикордонники затримали в'єтнамську громадянку Май Тхи Тхан Лам, студентку одного з харківських вузів, яка намагалась вивезти поїздом Адлер—Москва більш як півкілограма технічного золота у зливках, понад 300 грамів у ювелірних виробах та 3 мільйони 160 тисяч російських рублів. Зливки теж нагадували золоті гудзики...

Щодо в'єтнамської громадянки порушено кримінальну справу за ст. 70. Що переважить цього разу?

Доки не буде запобіжних заходів на державному рівні, як-то: ретельний облік коштовних металів у промислових виробах, введення твердої валюти, механізму валютного регулювання, відплив золота за кордони України навряд чи припиниться.

Юрій ДОЦЕНКО, «Голос України»

Водним шляхом запорозьких козаків

Річкою Вовчою пройшла група педагогів та юних натуралістів-краєзнавців із школи села Красна Поляна, що у Великоновоселківському районі на Донеччині. Незважаючи на природні перешкоди, нащадки козаків пройшли близько 100 кілометрів — де на човнах, де суходолом.

Донецьк.

Василь БАБУХ, «Голос України»

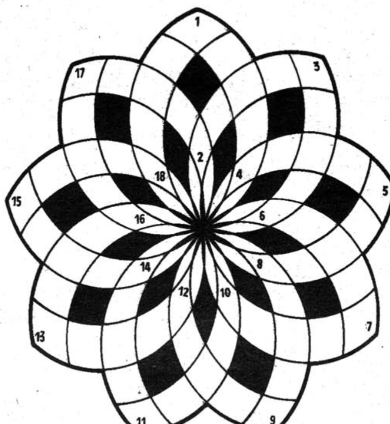
Із свічкою біля каміна

Майстри акціонерного товариства «Буковинська кераміка» почали виробництво камінів, стилізованих під старовину і декорованих народними візерунками.

Передбачили на підприємстві й каміни для власників дач. Вартість каміна помірна. І тому продукція чернівчан не залежується на складах.

Чернівецька область.

КРОСВОРД

За годинниковою стрілкою: 1. Конструктор легендарної «Зенітки» та багатьох інших видів смертоносної зброї. 2. Як закон: куди повернеш, туди й вийде, з нього можна зробити й гармату. 3. Миле створіння, з якого потім виростає дебелий осел. 4. Його чіпляють на людину незримим, тому, мабуть, так важко знімати. 5. Один із «Кайдашевої сім'ї». 6. Класичний матеріал недавньої епохи, в який було взуто радянські народи. 7. Людське ім'я, псевдонім, під яким приховується миш'як. 8. Коняче прізвище з одноіменного оповідання А.Чехова. 9. Історичний прототип сучасного літуна, найманця, пройди. 10. Пернатий майстер підводного полювання. 11. Тара для того, хто назвався грибом. 12. Жіночий клуб султана. 13. Нестор, але не києво-печерський, а гуляйпільський. 14. Бог, який любить вино і шефствує над виноробством. 15. «Рибне» місто в Криму, літописний Сурож. 16. Кому — висока нагорода за подвиг, кому — річ для колекції. 17. Той, кому клянуться у вірності вожді й політики, від чийого імені у світі скоюють найстрашніші злочини. 18. Псевдонім одного з більшовицьких вождів, вбитого, видно, ще вищими псевдонімами.

Наталя ФІЛІПЧУК, «Голос України»

Серцевина довжиною двісті літ

Була ж раніше шляхетна традиція до дня народження складати оди!.. Скрипіли пера, на папір лягало чорнило, допоки чорної години не поховали романтизм з усіма його атрибутами. Гуси, правда, зітхнули з полегшенням, але поети засмучено почали шукати нових поетичних форм. І тепер, коли з 1794-го минуло 200 років, доводиться писати не оду, а нудну прозу головному винуватцю. Свій День народження святкує ОЛІВЕЦЬ.

«Олівець чудовий—різнокольоровий» довгий час був звичайнісіньким бруском, що вимазував руки і швидко ламався. Та все це дрібниці у порівнянні з тією «проблемою», що спіткала його наприкінці XVIII століття. Франція, володар колоній, що постачали ці «бруски», раптом з'ясувала, що запаси вичерпуються. І тоді у французьких верхах відбулася приблизно така розмова: «Пане Конте, ми не маємо більше матеріалів, щоб виготовляти олівці, але ви знаєте, що вони нам потрібні. Чи не могли б ви розв'язати цю проблему?» Звичайно, відповів пан Конте і за чотири місяці заснував підприємство з виробництва олівців у тому вигляді, що його ви зараз бачите на своєму столі.

Цікавий був цей чоловік — Ніколя Конте. Він рано залишився сиротою і знайшов собі притулок... у жіночому монастирі Августинок, де працював помічником садівника. Зранку і ввечері старанно поливав квіти, а вдень, не менш старанно, малював їх, аж поки за цією справою його не захопила настоятелька монастиря. Жінка побожна, вона повелася справедливіше, ніж той пан, що впіймав за таким же приблизно заняттям нашого Тараса Шевченка. Ніколя Конте запропонували розмалювати стіни монастиря, а коли богоугодну справу було скінчено, відпустили з Богом до Парижа — завойовувати столицю світу.

Важко перелічити все, чим займався Ніколя Конте протягом свого життя. Він скінчив художню школу Гриза, вивчав фізику і механіку, цікавився аеростатами і був особисто знайомий з Монгольфьєр. Коли у лабораторії замку Мидон намагався налагодити виробництво чистого водню, то позбувся ока. А коли король Людовік XVI у 1783 році видав декрет про заснування Національної школи мистецтв і ремесел, — встиг записати серед імен її засновників і своє ім'я. Він брав участь у війні з Англією 1794 року. У 1798-му очолив французьку експедицію до Єгипту і навіть видав кілька наукових робіт, присвячених цій країні. Але, зміщуючи двісті років тому графіт з глиною і запаковуючи стержень до дерев'яної обгортки, мабуть, і не думав, що його ім'я буде вписано до історії, саме як людини, яка вигадала ОЛІВЕЦЬ.

Цього року ОЛІВЕЦЬ святкує круглу дату. На його честь годилося б написати оду. Але чи погодиться він, щоб для цього знову витягли пера?

ГОЛОС УКРАЇНИ

Засновник — Верховна Рада України. Видавець — Президія Верховної Ради України. 252019, м. Київ-19, вул. М. Грушевського, 5. Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Головний редактор С. ПРАВДЕНКО.
Редколегія: О. БІЛИК (заст. головного редактора), Л. БРОВЧЕНКО (в.о.заст. головного редактора), А. ГОРЛОВ (перший заст. головного редактора), І. ГРУШКО, В. КРАСНОДЕМСЬКИЙ, С. ПИСАРЕНКО, Б. СИДОРЕНКО, А. СОЛОНСЬКИЙ, В. СУДДЯ (заст. головного редактора).

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

♦ ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-88-23; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
♦ Рукописів не повертаємо.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання — КП № 1 від 18.09.1990 р.

♦ За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
♦ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
♦ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами. Індекс 60955. Тираж 385117.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0 Зам. 0311215.

Газету набрано і зверстано в комп'ютерному центрі «Голосу України».